

DAU

DESPATX D'ARQUITECTURA I URBANISME SLP

NOCES D'OR PROFESSIONALS DE MIQUEL FANÉ
1966 -2016

DESPATX D'ARQUITECTURA I URBANISME SLP
NOCES D'OR PROFESSIONALS DE
MIQUEL FANÉ I TORRENT, DOCTOR ARQUITECTE

INDEX

INTRODUCCIÓ

DAU: NOCES D'OR

1.1.-ELS ANTECEDENTS.

- 1.1.1.- ARQUITECTURA'
- 1.1.2.- L'ESCOLA D'APARELLADORS

1.2.- L'ÈPOCA D'APARELLADOR

- 1.2.1.- CAP A "LA MODERNITAT"
- 1.2.2.- "METIS-NIXA" I ELS ESTUDIS D'ARQUITECTURA
- 1.2.3.- LA "OFICINA TECNICA DE APAREJADORES"

1.3.- EL BOOM IMMOBILIARI DELS 60 I PRIMERS 70

1.4.- L'ÈPOCA D'ARQUITECTE A BARCELONA

- 1.4.1.- LC ARQUITECTES I LA CRISI DE NIXA.
- 1.4.2.- LA CRISI IMMOBILIÀRIA DELS DARRERS 70
- 1.4.3.- EI URBANISME DELS 80: ELS PLANS GENERALS
- 1.4.4.- ARQUITECTE MUNICIPAL DE LLINARS

1.5.- LA PRIMERA ÈPOCA D'ARQUITECTE A ARENYS

- 1.5.1.- EL DESPATX D'ARENYS I ELS ANYS DE REGIDOR
- 1.5.2.- ELS DARRERS 80s I ELS ANYS 90
- 1.5.3.- LES "CASES MORA"
- 1.5.4.- LA INTERVENCIÓ EN EL PATRIMONI RELIGIÓS
- 1.5.5.- LA TESI DOCTORAL I LES PUBLICACIONS POSTERIORIS

1.6.- DE L'EXPANSIÓ DELS 2000 A LA CRISI DEL 2009

1.7.- LA RELACIÓ AMB ORGANISMES I INSTITUCIONS PROFESSIONALS

1.8.- L'OBRA NO REEIXIDA O PENDENT

- 1.8.1.- EL PLANEJAMENT NO REEIXIT.
- 1.8.2.- EL PLANEJAMENT ATURAT
- 1.8.3.- ELS PROJECTES D'EDIFICACIÓ NO REALITZATS.
- 1.8.4.- ELS PROJECTES ATURATS PER LA CRISI
- 1.8.5.- ELS PLANS DE GESTIÓ I PROMOCIÓ ATURATS.

1.9.- CLOENDA

- 1.9.1.- ALGUNES CONCLUSIONS D'AQUEST HISTORIAL
- 1.9.2.- LA JUBILACIÓ I LA MALALTIA
- 1.9.3.- LA CONTINUÏTAT PROFESSIONAL DEL DESPATX.

INTRODUCCIÓ

DAU: NOCES D'OR

El que avui és DESPATX D'ARQUITECTURA I URBANISME SLP te tants antecedents com té la meua trajectòria **professional** fins la meua retirada després d'haver anat passant el testimoni als que em succeeixen.

Per posar una data d'inici a aquesta trajectòria no només professional sinó també cultural, acadèmica i, en definitiva, vital, de l'exercici de l'arquitectura -des de la petita obra fins la ordenació del territori- cal que ho faci d'una forma tan entenedora com és prendre com a data d'origen, la d'obtenció del meu primer títol

professional, el d'Aparellador, el 7 de febrer de 1966

A partir d'aquí, altres referents son quan, el 1975, vaig obtenir el títol d'Arquitecte Superior i finalment, el 1993, em vaig doctorar en urbanisme.

Durant l'exercici professional he format part de successius equips i societats professionals quin pòsit ha anat conformant el cos tècnic i doctrinal de l'actual despatx.

És en aquest sentit que DESPATX D'ARQUITECTURA I URBANISME SLP celebra, aquest any, les meves NOCES D'OR. Passem ara, doncs, revista, a aquesta trajectòria professional.

1.1.- ELS ANTECEDENTS

1.1.1.- ARQUITECTURA?

Com ja he explicat en altres ocasions, vaig anar a parar a aquesta professió simplement perquè després d'aquell "*Bachillerato Laboral de modalidad industrial minera*" que vaig fer al Institut de Calella, volia seguir estudiant i no m'atreia ni lo "*industrial*" ni lo "*miner*". M'atreia: la construcció, entre altres coses perquè era quelcom que "es feia a l'aire lliure".

De fet jo no tenia cap antecedent que em vinculés al món de la construcció com no fos la de les obres que, a la casa meua del Tossol, 19 d'Arenys de Mar, els pares hi feien sempre que podien per condicionar-la a les seves elementals necessitats funcionals i estètiques.

Pensant en la infantesa, m'adono que l'amor a l'arquitectura –i a la resta de les arts– el dec a l'Església d'aleshores, doncs eren les esglésies els únics llocs on la gent senzilla tenia accés a les arts, lliurement i de forma gratuïta. L'arquitectura era per a mi llavors, Santa Maria d'Arenys o l'església dels Caputxins, però, sobretot, Montserrat, quina actual façana de la basílica –de l'arquitecte Folguera– s'estava bastint aleshores.

L'arquitectura dels primers cinquanta, de referència del meu entorn social, era bàsicament historicista tan en el

monumentalisme en lo polític i religiós de l'època com en el pintoresquisme de molta arquitectura popular malgrat que l'estil més acceptat per la gent de "bon gust" fos encara el que avui en diem noucentisme amanit amb un xic d'"art-deco"

1.1.2.- L'ESCOLA D'APARELLADORS

L'u d'octubre de 1961, amb encara 15 anys –em faltaven 23 dies per fer-ne 16– començava els meus Estudis d'Aparellador amb el curs de Selectiu. a la nova "*Escuela Técnica de Aparejadores*", quin edifici ja feia dos anys que s'havia bastit a la nova Zona Universitària de Pedralbes. De Barcelona.

L'escola era un edifici nou i modern i, com quasi sempre passa, inaugurat sense acabar del tot per dins–faltaven els ascensors. Però si l'edifici era modern –i d'una excel·lent arquitectura– el contingut no ho era pas gaire. L'assistència a classe, era obligatòria –es passava llista– i estàvem obligats a vestir americana i corbata.

Pel canvi de nivell d'estudis que per a mi representava aquesta escola, jo venia fluix de Matemàtiques –vaig necessitat l'ajut de les classes particulars– si bé, amb la Física i amb la Química me'n sortia força bé. Materials era cosa de memòria i el Dibuix, el portava malament.

I, és que el Dibuix Tècnic que s'hi feia no era pas d'arquitectura moderna. Era d'arquitectura historicista. Els models eren de l'arquitectura dels anys 20. i els coquitjàvem en un "quadernillo" de "paper de barba" –mes o menys un A3– i llapis tou i els passàvem en net amb tiralínies, compàs i tinta xina sobre "paper de marca major – mes o menys un A.1–

Aprovat el curs Selectiu, el curs 1962 – 1963, amb 17 anys, vaig fer el primer

de carrera pròpiament dita, i com que aquí, entre altres coses, ja no hi havia ciències bàsiques, el nivell del professorat, salvant honroses excepcions, era molt baix.

Paradoxalment, penso que les menystingudes “tres maries” –religió, política i gimnàstica- varen ser, per a mi les millors assignatures especialment la “Formación Religiosa” la donava un

capellà molt culte i entès en art que, amb l'excusa de la història de la litúrgia i de l'art sacre que ens donava, vaig iniciar-me en la història de l'art i de l'arquitectura, que no m'havien donat mai, ni tan sols a nivell de batxillerat.

Finalment, com ja he dit, el 7 de febrer de 1966, amb 20 anys, vaig obtenir el Títol d'Aparellador

1.2.- L'ÈPOCA D'APARELLADOR

1.2.1.- CAP A “LA MODERNITAT”

Com per a quasi tota la gent senzilla de l'època, l'arquitectura del moment era encara la historicista o noucentista més o menys envernissada amb art decò. Això venia en el meu cas reforçat per la anacrònica formació, totalment historicista, en els cursos de dibuix tècnic dels primers anys de carrera de l'escola d'Aparelladors.

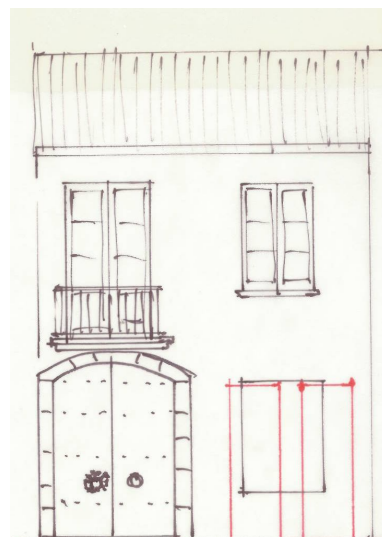
El descobriment de l'arquitectura moderna se'm va donar a partir del segon curs de carrera, més pel descobriments dels moderns edificis que s'havien bastit als nous barris bons de Barcelona –per sobre Diagonal- que no pas pel que ens haguessin ensenyat a l'escola, que era res.

El meu enlluernament per la modernitat de les grans terrasses i grans finestres dels edificis moderns que tenia cap el final de carrera va arrossegar els meus pares que, en un moment de bonança econòmica del país van emprendre la progressiva reforma i ampliació del seu patrimoni immoble.

Ja als primers seixanta quan vaig “fer els plànols” de la nova casa dels oncles al Tossol, 30 –sense cap coneixement d'arquitectura, és clar- a la façana, les finestres les varem aparellar per donar-li una moderna horitzontalitat, pel cert, avui prohibida pel Pla Especial del Patrimoni arquitectònic (P.E.P.A.) d'Arenys

A continuació, en decidir reforçar i reconvertir la casa de l'horta –Can Farra- en dos habitatges –planta baixa i planta pis- la composició racionalista en grans finestrals, va fer desaparèixer tota la façana de la part més antiga.

Finalment la il·lusió per la modernitat es va plasmar en la reforma de casa meua –Tossol, 19- amb la elevació d'un segon pis i reforma del primer, enderrocant, aleshores amb molt de gust, la antiga façana –que avui, ben segur, estaria catalogada- per fer-hi l'actual de balco corregut i façana tota de finestrals reculats del carrer.

1.2.2.- “METIS-NIXA” I ELS ESTUDIS D'ARQUITECTURA

El març de 1967, amb 21 anys -era el darrer més de les meves pràctiques de Milícies- vaig tenir la meva primera ocupació com a Aparellador a l'empresa Metis SA –després Nixa SA- on vaig romandre fins que va desaparèixer arrossegada per la gran crisi immobiliària dels darrers 70, al cap de 12 anys, quan jo ja era Arquitecte.

Durant el meu primer any d'exercici professional a les obres grans que havia signat com a aparellador –llavors érem pocs Aparelladors al país i menys Arquitectes- em va començar a preocupar que, jo que res sabia, era el que, oficialment, en sabia més.

Així, aviat em vaig matricular a l'escola d'Arquitectura, junt amb altres companys aparelladors de promoció com en Manel Feliu, el meu millor amic, però abans d'acabar el primer trimestre

ja ens havíem estavellat amb les matemàtiques d'en Pi i Calleja i ho havíem mig deixat. Aviat, però, em vaig replantejar la decisió de deixar els estudis i, els vaig continuar. Mai més he deixat l'Escola d'Arquitectura. Fins ara, encara hi vaig de tan en tan.

El meu futur immediat ja en veia clar. Treballar molt com a aparellador i alhora, estudiar arquitectura fins ser un bon professional i ... estudiar pel meu compte i ... viure tot allò que per una formació desequilibradament tècnica o laboral, mai m'havien ensenyat –art , filosofia, humanitats-

Superats no sense dificultats els cursos selectius, a l'octubre de 1970 em vaig casar tot estabilitzant la meva situació de treballar i estudiar. Certament, a partir d'aleshores, aniria a curs per any.

Amb els estudis, es va anar consolidant un autèntic equip de treball amb els de Girona –en Miquel Angel (e.p.d.) i en Manel Falcó- i aviat amb en Pedro i en Manel Mir de tal manera que, la casa del carrer Viladomat 92, on ara vivia amb la Victoria, s'havia convertit en la seu d'aquest equip.

Vaig triar com a tema .per a el Projecte de Final de Carrera, un complex d'apartaments a l'horta de can Fané que, mort el meu avi, l'oncle i el pare havia decidit posar en venda. Un projecte que, fins i tot, hi havia un

promotor que el volia realitzar si li veníem l'horta bé de preu, L'horta, però, es va vendre per a un Camping – El Carlitos- i el projecte va servir- això si- per que m'aproveessin l'examen que, pel cert, m'havien avançat per l'embaràs de la Victòria, Es tractava de poder-me col·legiar abans del part.

La planificació, va funcionar. Així, el 3 de març de 1975 - amb 29 anys- aprovo el PFC i obtinc el Títol d'Arquitecte i, el 12 de març al matí em dono d'alta al COAC i a les 12 neix la meva primera filla l'Elena.

1.2.3.- LA "OFICINA TECNICA DE APAREJADORES"

Malgrat haver anat a viure a Barcelona, mai vaig perdre la relació amb Arenys. De fet, els antecedents de l'actual Despatx d'Arquitectura i Urbanisme, encara que els haguem situat en la meva titulació i col·legiació com Aparellador l'any 1966, hi ha alguns expedients d'obres iniciats amb anterioritat- i, de fet, la primera seu professional independent –en realitat jo vivia del sou de l'empresa immobiliària Nixa, que hem tenia assalariat- fou ja al "estudi-apartament" dels darreres de casa, al carrer d'Antoni Torrent, núm.19, 1er d'Arenys de Mar.

De seguida es constituí a Arenys, el meu primer equip professional, associant-me amb els aleshores també Aparelladors, Lluís Arnau i Josep Badosa - avui arquitecte -, amb el nom d'"Oficina Técnica de Aparejadores".

El meu càrrec de Director Tècnic de l'empresa constructora -i immobiliària "NIXA S.A." i de la meva residència i estudis a Barcelona feia, però. que el gruix de la feina el tingués en aquesta ciutat, pel que vàrem haver de segregar l'equip tot restant, els aleshores encara Aparelladors Badosa i Arnau, a Arenys de Mar, i traslladant el meu despatx professional al domicili del carrer Viladomat de Barcelona.

Malgrat això, la relació d'equip entre els tres tècnics és mantingué en molts treballs concrets, especialment durant l'any 1974, en que Badosa tenia ja la titulació d'Arquitecte Superior i a mi em faltava encara un any per assolir-la.

En aquella època era normal que els aparelladors projectéssim i que el projecte fos legalitzat amb la cobertura de la firma d'un arquitecte competent. Així s'havia fet amb totes les reformes dels edificis del patrimoni familiar i el meu primer projecte complet de torre fet pels meus amics, els germans Fabregà

Les meves primeres pràctiques com a delineant –malgrat que ja era aparellador- havia estat al despatx de l'arquitecte Gil Nebot, però on em vaig iniciar amb el projecte arquitectònic va ser al despatx de Cèsar Martinell –on vaig estar fins les pràctiques de milícies. La influència de la forma de fer d'aquest despatx és palesa en aquestes primeres obres meves.

En treballar posteriorment a la Constructora-Immobilària "Metis"- "Nixa", inicialment feia tasques estrictes d'aparellador desenvolupant projectes de l'arquitecte Senillosa amb una arquitectura dominada per la obra vista, i el que se'n deia "sinceritat constructiva" -bigues de ferro al descobert, etc.- amb dosis dels

anomenats “Brutalisme” i “Rusticisme”, dels quals tan en va beure la dita “Escola de Barcelona” dels 60s i 70s..

Poc a poc, vaig anar intervenint cada cop més en els projectes immobiliaris de l'empresa fins ser el responsable dels “Estudis Previs” amb els quals es decidien les adquisicions dels solars.

L'arquitectura Senillosa va ser substituït per l'arquitecte Teixidó amb

col·laboració a mitges amb els serveis tècnics de la pròpia immobiliària que jo dirigia.

Aquesta col·laboració va coincidir amb l'època dels meus estudis d'arquitectura i el resultat va ser una substancial millora tècnica i formal dels edificis de l'empresa.

1.3.- EL BOOM IMMOBILIARI DELS 60 I PRIMERS 70

Els canvis socials i econòmics que viu el país -malgrat l'estat franquista- amb els moviments migratoris de les regions amb un sistema rural empobrit i obsolet cap a les noves concentracions urbanes, provoca, a partir dels 50s, a aquestes, un “boom” immobiliari que durarà fins la segona meitat dels 70.

La forta expansió del sector immobiliari aviat va donar pas a l'especulació del sòl i la presa de protagonisme del sector bancari i com a conseqüència de tot plegat la del col·lectiu d'aparelladors atesa la manca d'arquitectes superiors en front de la demanda constructora de l'època.

Efectivament, recordo que els bancs no volien arquitectes per a fer taxacions perquè entenien que taxaven massa baix i “posaven pegues” als seus clients. Preferien els aparelladors. Taxaven més alt -sense “posar pegues”- i els bancs podien donar als seus clients immobiliaris el que volien tal com va tornar a passar a la darrera crisi, al segle XXI.

La precarietat dels projectes per a les llicències d'obres era palesa tal com ho era també el seu acompliment. Les obres resultants, poc s'assemblaven a allò projectat per a la llicència.

La punta d'aquest cicle coincideix amb els meus primers anys de professió, construint, per Metis SA, intensament,

pisos a l'Hospitalet amb una forta sensació de precarietat, quan als coneixements tècnics necessaris per a les responsabilitats de jo tenia assumides i que varen provocar que acabés decidint llençar-me a estudiar arquitectura superior.

Edifici Rambla a L'Hospitalet/ Arq.Senillosa 1968

És l'època en que bastim els grups d'habitatges del carrer Alps – Batllori, del Passatge Oliveres, de la Rambla d'Alps-Almaden, del Baró de Maldà, de la Riera de la Creu – Rambla, del Passatge Milans i els altres edificis del carrer Alps, d'un Hospitalet en ple boom immobiliari provocat per la forta demanda resultant de l'assentament a

casa nostra de la gent que va haver d'emigrar de la obsoleta i tan injusta Espanya rural d'aleshores

A partir dels 70 i en base als coneixements tècnics que anava adquirint vaig anar canviant la forma de fer de l'empresa constructora-immobiliària que dirigia –que llavors es deia Nixa SA-.

De les estructures de ja nou o deu plantes bastides encara exclusivament amb la tradicional obra de fàbrica de maó, es va passar a les “estructures mestres” metàl·liques per a la planta baixa i entresòl, primer, i a les estructures completes de formigó quan finalment havíem après a calcular i realitzar aquestes.

Edifici del carrer Elipse de L'Hospitalet.

Aquests canvis en la manera de construir comencen quan em vaig fer càrrec de la Direcció Tècnica de

l'empresa i es comencen a notar amb el grup del carrer Andorra i, especialment amb el del carrer Elipse, també de l'Hospitalet, un àtic dúplex del qual vaig acabar comprant i anant-hi a viure al final dels 70, quan ja era arquitecte,

La meva activitat professional durant aquesta llarga època transitòria de aparellador a arquitecte, no es va pas limitar a l'emprsa que dirigia i als meus estudis. Seguia actuant pel meu compte, especialment a Arenys de Mar on va començar la meva relació amb l'ajuntament quin govern d'aleshores havia iniciat la redacció del primer Pla General d'Ordenació de la vil·la –el de l'arquitecte Valls- i estaven molt interessats en que participes en la seva gestió. Vaig acabar declinant, però, la oferta d'aparellador municipal per poder-me dedicar de ple als estudis i la meva empresa a Barcelona on vivia,

Suposo que és per aqueta causa que no varen reeixir alguns projectes de blocs de pisos centrals d'Arenys –com el de la Riera-Rial de Sa Clavella- quins avantprojectes, vistos avui, sembla que potser haurien donat resultats arquitectònics millors que els dels que finalment es varen acabar bastint per les promotores de torn.

1.4.- L'ÈPOCA D'ARQUITECTE A BARCELONA

1.4.1.- LC ARQUITECTES I LA CRISI DE NIXA SA.

A partir de març de 1975, jo ja era també arquitecte superior pel que el meu estatus a la empresa constructora immobiliària, Nixa SA va canviar. Ara n'era director i arquitecte.

També com a professional lliberal va canviar la meva forma de treballar, ara que podia firmar els meus propis

projectes, i l'arquitectura formava ja part de la meva vida.

Altra cop, el meu primer projecte va ser pels Fabregà El meu amic Santi havia decidit fer-se una nova casa, ara unifamiliar deixant la primera –que també havia dissenyat jo com a aparellador- que era bifamiliar.-

Habitatge unifamiliar Santiago Fabrega 1976

Aviat em vaig associar amb els arquitectes Manel Mir i Guillen i Josep Mª Martínez i Tomàs (q.p.d) i Pedro A. Gonzalez Carranza, formant equip amb el nom de L.C. Arquitectes, amb despatx al carrer de La Costa de Barcelona.

Fins llavors la meua arquitectura es basava en el joc de dels volums sòlids: que generats pel domini de les directrius del solar a la planta emergien a la façana:. Era el cas dels edificis que vaig realitzar per a Nixa SA, de Major de Gràcia o del carrer Encarnació

Edifici Encarnació. Acabat el 1977

Les fonts de teoria arquitectònica de les que beviem eren, doncs, encara les del "fom folow function" o de la "Complexiti and contradiction" -de Cristofer

Alexander- i altres de la dècada anterior.

Però a LC Arquitectes ens varem interessar pel dit "neoracionalisme" fins arribar a motivar que jo fes un viatge a Milà i Como per veure des de les obres de Terragni dels anys 30 fins la recent bastida a "la Gallartese" per Aldo Rossi

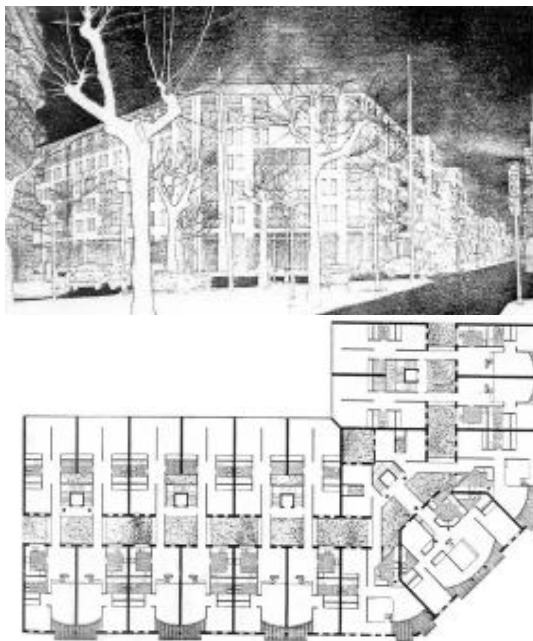
On millor es reflectí aquest gust, fou en l'edifici fet per a Nixa el 1977, al carrer Mallorca de Barcelona, que una fitxa de "precatàleg" feta pel Col·legi d'Arquitectes, el descrivia com a un "... *clar exponent de l'arquitectura neorealista catalana dels 70s ...*"

Edifici Mallorca, acabat el 1977

El 1979 realitzem pel meu oncle la **casa del** carrer de. Sant Pere, 26 d'Arenys de Mar on vaig anar a viure en tornar a Arenys el 1983 i on ara viu una meua filla Cristina.

Son també d'aquesta època dos projectes molt acurats i treballats de LC Arquitectes –Poble Nou i Mollerussa que no varen reeixir per manca de promotor realment interessat.

També estàvem seduïts per la dita “escola de New York” -especialment després d’assistir a la conferència que Mayer va donar al Col·legi d’arquitectes – i per i per les lliçons donades per Rafael Moneo a l’escola, sobre arquitectura americana – Kant, Jonson, etc” en el marc d’un curs de doctorat, i que jo no vaig poder gaudir fins el meu primer viatge a EEUU ja el 1991.

Es el cas de l’habitatge Unifamiliar Aïllat de Caldes de Montbuí de 1976, el de Vidreres o el de L’Ametlla del Vallès de 1977

Casa Carbonell a Vidreres,

La més representativa d’aquesta forma de compondre, fou segurament la casa Bailon de Cànoves, projectada en aquesta època però no bastida fins una dècada després.

Casa Bailon acabada el 1993

Professionalment, aquesta època es caracteritza inicialment per la realització d’alguns dissenys de xalets prou interessants,, i per la inèrcia de Nixa SA quant als encàrrecs d’edificació

És el cas de l’edifici de Gran Via, de Barcelona, que, amb la fallida de NIXA SA, per qui l’havia començat, el vaig poder acabar el 1981 per a la immobiliària Viasol, que l’havia adquirit,

Però a partir del 1978 amb l’estrena de la Generalitat i dels nous ajuntaments democràtics des de LC Arquitectes, decidim fer un pas deliberat cap el món del urbanisme, per la via dels concursos de planejament que aleshores s’estaven convocant.

Es també l’època de la realització dels meus primers cursos de doctorat.-n’hi deien de 3er. Cicle- d’intervenció en el Patrimoni, i arquitectura, els primers, i d’urbanisme els darrers.

I, és que amb “LC arquitectes” - un clar antecedent del DAU actual- després d’haver flirtejat amb l’arquitectura d’autor, varem atendre la crida de la flamant Direcció General d’Urbanisme de la Generalitat per redreçar el territori i varem abraçar l’urbanisme participant en la fornada dels Plans Generals del 80.

Edifici Gran Via. Acabat el-198

Una fractura irreversible entre en Josep Mª Martínez i en Manel Mir, va fer que jo i aquest deixéssim el despatx del carrer de la Costa per instal·lar-nos al del carrer Balmes, núm.251, també de Barcelona, bo i que jo mantingués les col·laboracions amb en Josep Mª Martínez Tomàs, en alguns treballs concrets inacabats.

Era l'època de la redacció de la generació de Plans Generals del 80 i el meu inici de fer d'arquitecte municipal a Llinars. A Balmes, varem redactar, entre altres el llavors nou Pla General d'Ordenació d'Arenys de Mar, la gestió del qual – junt amb la edat dels meus pares i oncles, que anava avançant- provocaria la decisió del meu retorn a Arenys de Mar.

1.4.2.- LA CRISI IMMOBILIÀRIA DELS DARRERS 70

Davant la dita “crisi mundial del petroli” del 1973, Espanya, a diferència dels demés països europeus, no va prendre cap mesura i el sector immobiliari a Barcelona seguia expandint-se formant-se la primera bombolla immobiliària viscuda en la meua vida professional. El punt àlgid del moviment especulatiu va ser quan amb l'entrada en vigor del Pla Metropolità de Barcelona -que reduïa sensiblement les desmesurades edificabilitats del Pla 57- s'esgotaven els terminis de vigència d'aquest per a la concessió de llicències d'edificació emprades per la Disposició Transitòria 4 del PGM. .

L'ajuntament de Barcelona va haver de fer front a un allau de sol·licitud de llicències amb projectes fets de qualsevol manera per a obres que el sol·licitant no pensava realitzar doncs el que en realitat volia era vendre el solar mes car en tenir encara les antigues altes edificabilitats.

La impossibilitat de promoure tota la sobreoferta que sòl –pagat molt car- a construir amb urgència per no perdre les edificabilitats va provocar la punxada de la bombolla amb l'enrunament del sector, essent el punt àlgid de la crisi el 1978

Malgrat els meus esforços en bandejar-la, aquesta crisi se'n va endur per davant la meua empresa constructora-immobiliària quedant jo a l'atur després de 12 anys de treballar per ella.

L'impacte psicològic que em va donar aquest fracàs, va ser, si cap pitjor que l'econòmic i vaig decidir que a partir d'aleshores seria un professional lliberal no tornant a dependre la meua feina –i economia- de tercers per difícil que fos tirar endavant.

1.4.3.- EL URBANISME DELS 80: ELS PLANS GENERALS

Com hem dit, en plena Transició Política, el 1978 amb la Constitució

aprovada, la Generalitat restaurada i els nous ajuntaments democràtics constituïts, des de la flamant Direcció General d'Urbanisme, Lluís Cantallops endega una campanya de revisió i adaptació al nou sistema legislatiu de tots els Plans Generals dels municipis de Catalunya.

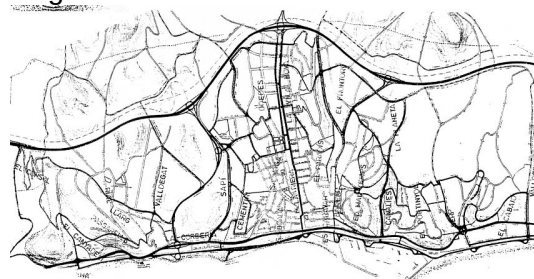
Nosaltres de seguida varem acudir a aquesta "crida" per a la regeneració territorial i urbana del país i, després de molts concursos fallits, amb el suport del nou "Servei d'Assessorament Municipal" dirigit per Carles Vilarubí, i amb la direcció de l'economista Pere Leonard, -amb qui varem col·laborar en moltes ocasions- varem començar a guanyar els nostres primers concursos.

El primer va ser el d'Hostalric, que em va marcar molt :doncs concentrava les dues disciplines amb les que m'especialitzaria després tan a nivell professional com acadèmic: Urbanisme i Patrimoni Arquitectònic. En dissoldre's LC Arquitectes, aquest Pla, després del seu avanç, va quedar exclusivament en mans d'en Josep Mª Martínez Tomàs. Els cursos de doctorat d'urbanisme em varen servir per ampliar coneixements cara a abordar els Plans Generals que ens havien adjudicat per la via del concurs.

Els següents Plans Generals que ens van adjudicar, foren els de Sant Antoni de Vilamajor i el de Cardedeu, el cap d'ambdós, aquest cop, era jo mateix.

El Pla supramunicipal dels dos Arenys amb Canet, però el varem perdre. Malgrat això, jo vaig seguir participant al dit "Consell" d'Urbanisme d'Arenys de Mar i després del fracàs del pla supramunicipal -només va arribar fins el nivell d'Avanç- l'Ajuntament, el 1981, em va encarregar la continuació del PGO -ara només d'Arenys de Mar- que va assolir les seves aprovacions el 1992 malgrat que no fos aprovat el seu Text Refós fins el 1994 quan jo ja era Regidor d'Urbanisme.

El PGO d'Arenys de mar

Aquests Plans Generals van significar la meua entrada en la participació activa en el desenvolupament urbanístic d'aquests municipis en la seva nova etapa democràtica. Això va fer que anés deixant el planejament general tot prioritant les seves modificacions puntuals per a el planejament derivat així com la seva urbanització i gestió urbanística.

No és fins al final de la dècada que torno a abordar el planejament general amb el PGO de Sant Celoni.

1.4.4.-ARQUITECTE MUNICIPAL DE LLINARS

El 1882 l'Ajuntament de Llinars em va contractar com a arquitecte municipal, amb la clara missió implícita d'activar la gestió urbanística municipal desenvolupant i modificant en el que calgués el seu Pla General definitivament aprovat.

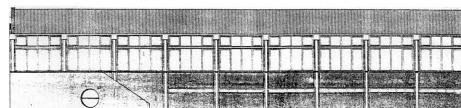
El estar planejant i gestionant els seus municipis veïns de Cardedeu i Sant Antoni de Vilamajor em donava una visió subcomarcal d'aquell territori a ordenar, que si bé, no sempre era del gust dels polítics municipals – tradicionalment aïllacionistes- si que ho era dels Serveis Territorials d'Urbanisme de la Generalitat amb els quals vaig crear una forta complicitat quan a la ordenació del territori.

Ja des de bon començament, però sobre tot amb l'entrada a l'Ajuntament de l'arquitecte Joan Massuet, varem activar tot el desenvolupament del Pla General des del propi ajuntament, suplint el meu despatx professional la infraestructura que no tenien els precaris serveis tècnics municipals del ajuntaments petits d'aleshores.

Varem anar abordant successivament les Modificacions Puntuals, Plans Parcial i Especials, Projectes de Reparcel·lació i d'Urbanització de tot el desgavellat territori municipal, començant al Sector d'equipaments, "Can Cases" i al Sector Residencial "Can Boatell", seguint amb els Sectors Industrial G-2 "Collsabadell" i Sector Industrial F-1, amb els Polígons d'Actuació en Sòl Urba residencial "Turó De Les Figueres" i "Can Morató", el 1986, amb els Sectors Residencials "Cervantes" i La Illa, el 1988, i amb el Sector Residencial "La Vorada" ja el 1990, senes oblidar la urbanització Sectors Urbans No Subjecta a Unitats d'Actuació, de Ponent o la Remodelació de la Travessia Urbana de Llinars

En aquesta època, com a arquitecte municipal, també vaig realitzar –amb una rellevant intervenció de l'alcalde, també arquitecte- la ampliació del cementiri municipal, la adaptació per a Escola de F.P. d'unes naus a "Can Cases", la restauració i rehabilitació per a Centre Cultural i Recreatiu. del Mas Bagà, la restauració i reforma de l'escorxador municipal i el primer Projecte de Pavelló Esportiu Municipal que finalment va ser substituït per un altre de més econòmic.

El 1988 –després d'un accident greu que vaig tenir- em va rellevar en el càrrec en Carles Doñate, si bé la meua col·laboració professional amb l'ajuntament va continuar durant molts anys.

1.5.- LA PRIMERA ÈPOCA D'ARQUITECTE A ARENYS

1.5.1.- EL DESPATX D'ARENYS I ELS ANYS DE REGIDOR

En començar la dècada dels 80, jo estava redactant el planejament general i assessorant municipis com Cardedeu, Vilamajor o Llinars de on era arquitecte municipal.

L'any 82, quan jo estava redactant també el Pla General, d'Arenys de Mar, el seu alcalde Joan Enric Garcia es va interessar en que jo fos el proper regidor d'urbanisme. Vaig acceptar la proposta i amb les eleccions municipals de 1993 se'm va nomenar Tinent d'Alcalde delegat d'Urbanisme i Obres de l'Ajuntament d'Arenys de Mar

Això va comportar el meu retorn a Arenys de Mar i, en conseqüència deixar el despatx que tenia al carrer Balmes de Barcelona amb en Manel Mir i obrir-lo a la casa del carrer Sant Pere d'Arenys de Mar, el meu nou domicili.

Del 15 de maig de 1983 -amb 37 anys- fins el 15 de maig de 1987, amb 41 anys, va ser, sens dubte l'època més estressant de la meua vida. No sé com no vaig parar boig.

Ahora que Regidor, era arquitecte municipal a Llinars, i la redacció i gestió dels plans generals em convertien en assessor municipal dels municipis corresponents –especialment de Cardedeu- i, com que tot això no donava pas per viure –ans al contrari- ensem tenia que portar el despatx professional.

Tot plegat sense tenir jo cap experiència prèvia en la cosa pública i en una època en que tota la cosa urbanística caminava “amb una sabata i una espardenya”

Els anys de Regidor, a nivell professional i social, no em varen canviar pas massa la vida, doncs ja estava acostumat als horaris

intempestius de reunions i als malabarismes que cal fer per a tirar endavant les decisions i el gran etcètera del desori que encara és la vida pública a aquest país. Però, malgrat l'estrès i les decepcions, me'n vaig sortir prou bé .

Va ser una època molt prolífica tan en urbanisme com en edificació, tot fent Modificacions Puntuals, de planejament general, planejament derivat i Estudis de Detall, Parcel·lacions i Reparcel·lacions, Projectes i Obres d'Urbanització i, sobre tot Gestió urbanística

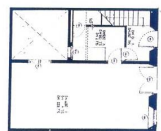
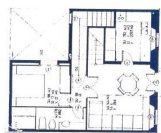
Així , quan a urbanisme, a Cardedeu, aparentment per a la iniciativa privada a través de Juntes de Compensació però, en realitat amb una forta tutela i interès per part de l'ajuntament, planegem i desenvolupem el Sector Residencial P-7 “La Granada, el Sector Residencial P-11 “Els Dominics”, els Sectors industrials P-1, P-2 , P-3, i P-18 I alguns plans especials com el del Karting Cardedeu.

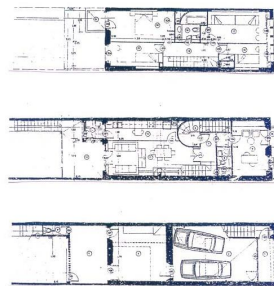
Quan a edificació, tenim d'aquesta època, pel que fa a habitatge plurifamiliar, l'edifici Sala Mercè, amb la reubicació dels balcons del enrunat edifici històric,

1988 Edifici Sala Mercè

Casa Barba, Carrer Borrell, Arenys de Mar, 1987

Casa Camaró, Carrer Sant Ramon, Mataró, 1985

Quan a "cases de cós" de nuclis antics, en aquesta mateixa línia de construcció tot reubicant els elements arquitectònics originals petris d'interès, tenim la reforma i ampliació de la casa del carrer de Sant Ramon de Mataró.

Com a habitatge unifamiliar aïllat tenim la casa Iritia a la Urbanització "Les Carolines" d'Arenys de Mar o les cases Santiago i Villa a la Urbanització Faldes del Montseny, de Cànoves

1.5.2.- ELS DARRERS 80s i ELS ANYS 90.

Acabat el temps d'home públic - com a Regidor - volia recuperar el temps perdut en lo privat i vaig començar per fer activitats professionalment complementaries, com va ser el curs Intermediat d'anglès que vaig fer a la universitat de Cambridge l'agost del 1987, amb 41 anys..

Un oferta de l'Ajuntament de Sabadell per a muntar el que avui seria un Gerència d'urbanisme em va fer reflexionar i que em possessionés cara al meu futur. No podia seguir volent "repicar i anar a la processó". O acceptava el càrrec i deixava el despatx privat, o renunciava al càrrec - i en coherència a qualsevol càrrec públic- i em dedicava de ple al meu despatx. Mai sabré si la vaig encertar o no, però vaig optar per aquesta darrera opció.

És així com, després del greu accident d'esquí que vaig tenir, vaig deixar no només la política, sinó també tots els càrrecs -com el d'arquitecte municipal- per centrar els meus esforços professionals en el despatx.

Seria l'any 1990, quan en assolir el títol d'Arquitecte un dels meus ajudants – en Domènec Parera- en creure que era una persona adient pels objectius de futur del meu despatx professional, li vaig fer la proposta de formar societat, la qual es constituí en forma de societat limitada amb el nom de Despatx d'Arquitectura i Urbanisme SL

Aquesta associació professional, que funcionà molt bé els primers anys, es col·lapsà a les darreries de 1994 –en època de crisi del sector- i es dissolgué traumàticament el 1995.

En aquesta època es consoliden els encàrrecs –d'ajuntaments i de particulars- quan a planejament derivat i gestió urbanística completa.

Així tenim, a: Sant Guim de Freixenet - la Segarra- el desenvolupament dels Sectors Industrials SAU 5, “La Vaqueria” i SAU 6 “Canela”, o les Modificacions Puntual de l' àmbit de l'Estació , del. Sector Pla d'Amorós o de la Cruïlla de les carreteres de Calaf i la Panadella

A Sant Antoni de Vilamajor -Vallès Oriental- el Sector Industrial P-1 “Dirsa” I junt a Llinars, les Unitats d'actuació en Sòl Urbà N° 41 i el Sector P-6

Quan a edificació, és l'època que comença amb la realització equipaments com l'ampliació i reforma del Col·legi Cassa. a. Arenys de Mar, la Seu del Club Mar Sport., al port d'Arenys, la nova escala per a la rehabilitació de l'edifici de l'Ateneu Arenyenc o el Karting de Cardedeu.

Quan a habitatge plurifamiliar tenim des dels edificis d'habitatges del carrer Gaudí i del carrer del Turó d'Arenys de

Mar, fins el nou edifici de Can Pol, amb rèplica de la façana principal de l'antic palau

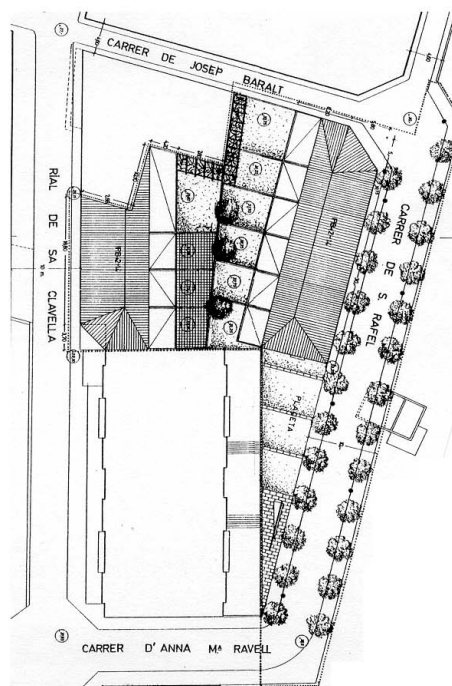
1.5.3.- LES "CASES MORA"

Com a cases unifamiliar **entre mitgeres** -de cós- tenim d'aquest època les primeres "casa de Poble" de nova construcció però arquitectònicament historicistes amb un cert rigor tipològic, promogudes per Construccions Francesc Mora. Aquest tipus de casa -que va fer fortuna, a Arenys- el varem anar perfeccionant durant les dècades següents consolidant un tipus de promoció, prou comercial, lenta però constant que nosaltres varem batejar com a "Cases Mora" i que avui formen part del paisatge urbà del nucli antic d'Arenys de Mar.

La principal actuació en aquestes característiques "cases de poble" historicistes, fou la de L'illa formada pels carrers de Joaquim Ruyra, Ravell, Baralt i Rial de Sa Clavella que era part de la finca de Vil·la Betània.- d'Arenys de Mar.

Aquí hi bastirem el conjunt de vuit cases en dos Volumes contraposats, del

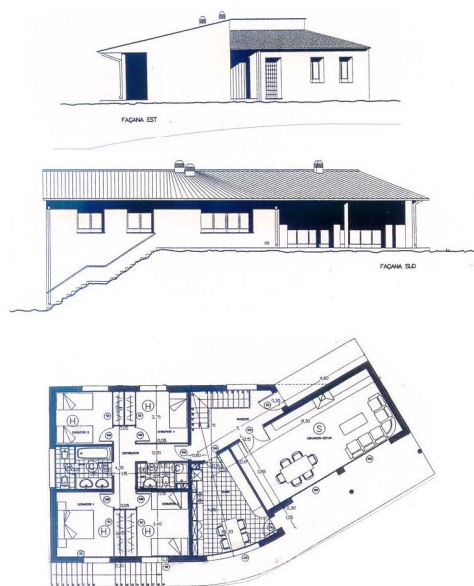
carrer de. Joaquim Ruyra i del Rial del Rial de Sa Clavella

Cases al carrer Joaquim Ruyra i de l'Església

Hi ha també altres actuacions d'aquest tipus, com la del conjunt de quatre cases, també en dos volums Contraposats al Rial de Sa Clavella i Carrer de la Torre o., ja entrats els 2000, amb la del carrer de L'Església, 36-38 per a l'advocat Verdaguer

També varem realitzar conjunts de cases arrencades en altres municipis com les del carrer Llinars de Cardedeu per a Construccions Majoral

Com a habitatge unifamiliar aïllat, tenim des del de la urbanització “el Portinyol”, per a Josep Mª Vallbona, del 1989, fins al de la urbanització “Can Vilaplana”, per a Jordi Espriu, ja cap els 2000, així com l’habitatge unifamiliar aïllat agrícola a “Ca l’Arquer del rial de la Serp, tots ells a Arenys de Mar

1.5.4.- LA INTERVENCIÓ EN EL PATRIMONI ARQUITECTÒNIC RELIGIÓS

El treball –amb l’aixecament detallat de plànols- que per a “Historia de l’Arquitectura” del darrer curs de la carrera, vaig fer -amb en Josep Mª Garcia Vallcarce i en Manel Falcò- sobre l’església de Santa Maria d’Arenys, a més de ser molt del gust de la càtedra Gaudí, d’en Joan Bassegoda, també ho va ser de l’Arxiu Històric Fidel Fita d’Arenys de Mar, de en Josep Mª Pons, primer, i de la pòpia parroquia, després què amb Mn. Martí Amagat com a rector, vaig passar a ser l’arquitecte de la parròquia des d’aleshores fins que ell es va jubilar –i morir- ja als 2000.

Les intervencions en aquest edifici declarat “monumento nacional” els 70s varen anar-se succeint, sense solució de continuïtat, des dels elements estructurals i els exteriors fins a tots els espais interiors, començant per la capella del Santíssim, la dels Dolors, les laterals de Montserrat o Sant Josep i acabant per la totalitat de les naus.

Església de Santa Maria d’Arenys

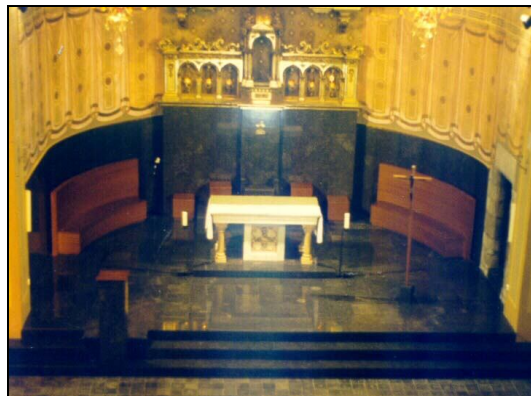

Capella Dels Dolors.

A la restauració i rehabilitació de Santa Maria d'Arenys li varen seguir la de l'Església de Sant Esteve del Coll, de Llinars del Vallès, del segle XVI, amb la realització del seu nou Cementiri Parroquial, la de Santa Maria de Cardedeu la del Santuari de la Misericòrdia de Canet de Mar i finalment la dels Sants Just i Pastor a Sant Just Desvern. també del S.XVI

Santuari De La Misericòrdia De Canet De Mar.

Santa Maria de Cardedeu: Nou Presbiteri

1.5.5 LA TESI DOCTORAL I LES PUBLICACIONS POSTERIORIS.

Cap al final del 80 em va arribar una oportuna carta de la Universitat recordant-me que tenia aprovat el tercer cicle i saber que pensava fer la tesi d'un Doctorat del qual ja ni me'n recordava.

Certament, entre finals dels 70 i principis dels 80, jo, havia fet cursos de 3er cicle sobre restauració de monuments : (Bassegoda), arquitectura americana (Moneo) -no examinat- Psicologia de l'espai: (Robert de Ventos) -no examinat- Dret urbanístic: (Alibés), 10 lliçons (Sola Morales) i Planejament (Sola Morales), quatre dels quals els havia acabat i aprovat.

Si la Tesi Doctoral, podia servi per posar en ordre tota la munió d'experiències imprevistes i contradictòries que en el món de l'urbanisme havia tingut com a Tècnic Polític i Ciutadà, tot a l'hora. Benvingut seria aquest treball.

I així va ser. Amb el doctorat, malgrat no haver-lo usat mai professionalment, vaig aprendre a raonar amb mètode i veure les coses, per bé i per mal, de diferent manera .

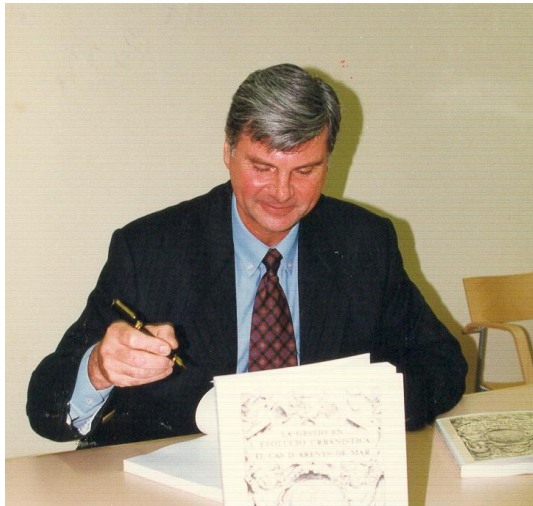
Així, el 1988 –amb 42 anys- vaig començar la meua Tesi A l'agost de 1991-amb 45 anys- vaig fer el meu primer viatge a USA com a viatge d'estudis per desbloquejar-la i, el

setembre de 1993 -amb 47 anys- llegia la meua Tesi Doctoral que, davant el meu desconcert, el tribunal la va qualificar amb "cum laude"

L'èxit amb la tesi i el seu nul ressò entre la gent que ami m'interessava va fer que iniciés el camí per a la seva publicació.

La publicació, la tenia que fer la Generalitat, però passava el temps i res no feien. Jo ja havia escrit i publicat un altre treball, el de "L'Església de Santa Maria d'Arenys de Mar i la seva restauració". quan, finalment vaig decidir publicar-la jo mateix. amb el títol "La gestió en l'Evolució Urbanística: El cas d'Arenys de Mar"

Des de llavors he seguit escrivint sempre i no només sobre temes d'arquitectura i urbanisme sinó també texts de pensament, sigui en format d'article e revista, sigui en format de monografia.

És el cas de les monografies "Sobre la petita promoció urbanística i edificatòria i els seus agents", "L'actual edifici de l'Ateneu Arenyenc: un error o un encert?". "Historicisme i modernitat en la restauració dels nostres santuaris: el cas de la Misericòrdia de Canet de Mar".i la sèrie de conferències sobre "El model territorial i urbà d'Arenys de Mar, cara a la revisió del seu planejament

Després de varies estades estiuenques de treball a Califòrnia, l'any 2004. vaig publicar, en format digital, el meu treball "*Costas Metropolitanas: Barcelona y el referente de California*"., sempre pendent d'ampliació i actualització.

També tinc publicats sèries d'articles en revistes i diaris sobre Urbanisme, Ordenació del Territori i intervenció en el Patrimoni Arquitectònic a la Revista Arenys VP, a Butlletins municipals a "La Mañana" o El "Punt Diari" i butlletins varis.

1.5.6.- L'ACTUAL D.A.U. SLP

La crisi interna, el 1995, de la primera versió de la societat professional Despatx d'Arquitectura i Urbanisme vaig decidir apostar per algun tipus de societat familiar de tal forma es garantís la continuïtat del despatx després de mi. Així, primer amb la meua filla Elena i després amb el seu marit, en Jordi Fernandez, vaig refundar Despatx d'Arquitectura i Urbanisme en format de Societat Limitada Professional la qual encara es manté.

1.6.- DE L'EXPANSIÓ DELS DARRERS 90 A LA CRISI DEL 2009

Superada la crisi dels primers 90, -la "crisi.com"- el sector immobiliari es va anar expandint, primer d'una forma mesurada però finalment deixat en mans dels especuladors de tota mena que van provocar la bombolla dels 2000 de quin esclat encara en patim les conseqüències.

D'aquesta època començarem destacant les moltes naus i locals, industrials comercials o de magatzem que varem fer, des de la nau industrial de. "Font de la Parera".a la Roca del Vallès de 1989, el conjunt de 3 naus al sector. "Molí de les Planes" de Sant

Celoni , la nau industrial-comercial de l'autovia de l'Ametlla, polígon "Radium". a Granollers, els conjunts del sector P-2 "Industrial Sud". de Cardedeu -a les parcel·les "c", "b", "e" i "d"- i P-3 "Ctra. de les Aigües".-parcel·les 3a, 3b, 4 i 5.- també de Cardedeu

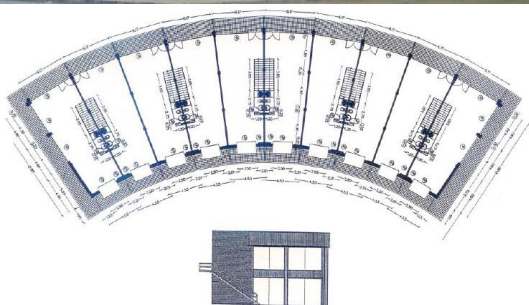
Acabat el planejament i la gestió urbanística del conjunt unitari dels Sectors industrials P-6 i . UA.41. de Sant Antoni de Vilamajor i la U.A. Riera de Vilamajor -Ctra. C-251.de Llinars del Vallès varem realitzar la quasi totalitat de les naus industrials dels seus dos propietaris Plàstics Castells i Merai.

També després del procés urbanitzador del Sector industrial "Can Victoriano" d'Arenys de Munt, de Queyfer SL varem realitzar la majoria de les seves naus i locals comercials.

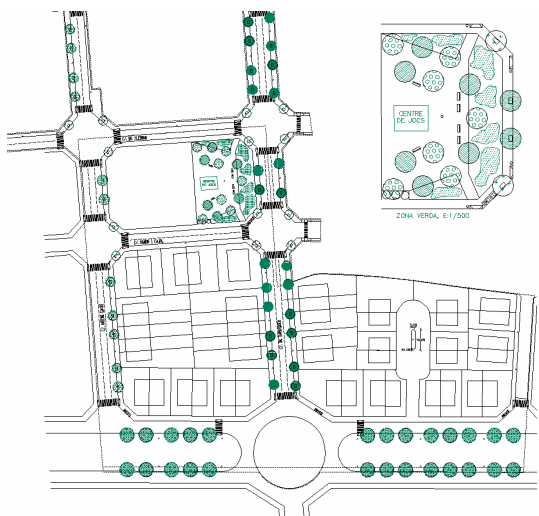

També podem situar en aquesta època la reforma i ampliació del "Taller Modern" d'Arenys de Mar, de 1998 i tantes restauracions i rehabilitacions

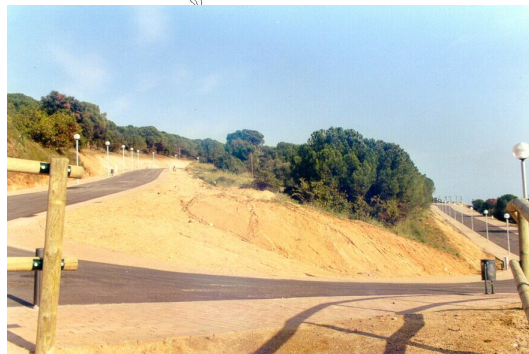
d'edificis industrials i comercials com el del carrer Gelabert de Barcelona, el restaurant "la Reixa" a la Riera Bisbe Pol d'Arenys de Mar, l'ampliació del restaurant "Rial 5" al rial de Sa Clavella, l'edifici comercial "l'Estri" a la Riera Pare Fita, també d'Arenys de Mar o l'edifici comercial de la carretera de Santa Agnès a "Can Boixadera" a Cardedeu.

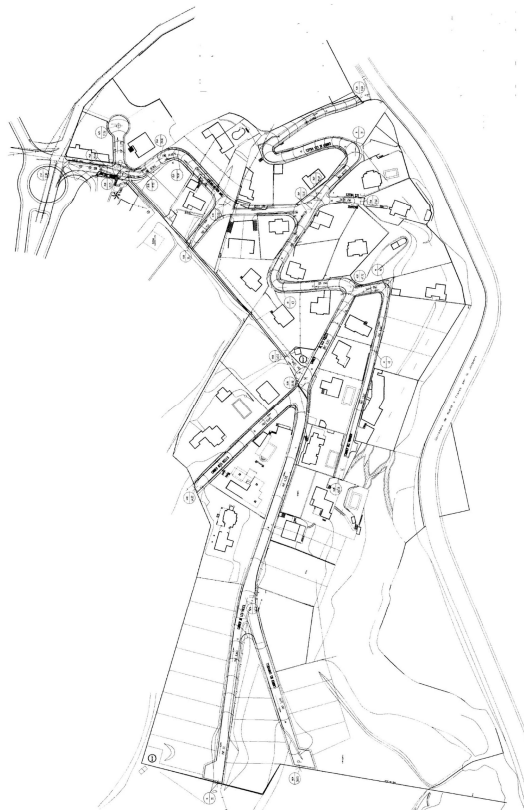
Els treballs de planejament i gestió urbanística continuen aquesta època amb el desenvolupament del Sector Residencial P-6 "La Granada Sud" de Cardedeu, entre altres.

A Arenys de Mar, desenvolupem el Sector residencial del "Canyadell" i, ja als 2000, la Unitat d'Actuació en Sòl Urbà N° 4 "Les Vil·les"

Sector "El Canyadell" d'Arenys de Mar

"Les Vil·les" d'Arenys de Mar..

Ja el 2009, l'Ajuntament d'Arenys de Mar ens adjudica la reurbanització de la Riera des del carrer de l'Oliva fins el carrer Ample

Reurbanització de la Riera d'Arenys 2009

Quan a edificació, tenim com a rellevants els dos edificis de "Can Manel Recader" -el nou de Platja de Cassà i l'històric del carrer d'Avall-, el conjunt d'apartaments amb la reforma de l'hotel Supermolina, a la Cerdanya, l'edifici d'habitatges amb manteniment de façana històrica..del carrer de Vall, de

Canet de Mar o dels dos edificis per a l'ampliació i reforma de residència geriàtrica Vil·la Betània d'Arenys de Mar.

Edifici Platja Cassà, 4 d'Arenys de Mar

Edifici del carrer d'Avall, 7 d'Arenys de Mar

Apartaments i hotel Supermolina

Edifici del carrer de Vall, de Canet de Mar

Vil·la Betània d'Arenys de Mar

2.005. Ampliació i reforma de residència geriàtrica

1.7.- LA RELACIÓ AMB ORGANISMES I INSTITUCIONS PROFESSIONALS

L'exercici de l'arquitectura i d'urbanisme passa per la intermediació del Col·legi professional corresponent, en el meu cas el COL·LEGI D'Arquitectes de Catalunya. Des de 1975 en que m'hi vaig col·legiar he viscut canvis profunds en la seva relació amb els col·legiats. Des del total intervencionisme en la contractació i cobrament dels treballs dels arquitectes –amb una potent defensa dels col·legiats- a la total liberalització de l'exercici professional passant la màquina col·legial a protegir-se només a si mateixa, fins i tot respecte els propis col·legiats.

En qualsevol cas les meves successives formes d'exercir la professió no sempre encaixaven en els patrons de visat de treball del Col·legi.

Primer perquè com a arquitecte d'empresa cobrava a sou fix, després, perquè era arquitecte municipal contractat i no funcionari, i finalment perquè quasi sempre per que he treballat en equip, a voltes pluridisciplinar.

Pel que m'ha servit el Col·legi des de sempre és quan a la formació continuada i la posta al dia de tot allò que afectes a la nostra professió –cursets, jornades, conferències viatges, etc.- especialment des de la creació de associacions com la de defensa del

Patrimoni o la d'Urbanisme –AAUC- amb la que encara participo.

La col·laboració amb les activitats del COAC més intensa va ser amb la creació de la delegació del Maresme als 2000 –amb l' Albardaner i l'Escofet- que va durar fins la crisi del 2009.

El 1982, essent Manuel de Solà Morales president de la flamant Societat Catalana d'Ordenació del Territori –filial del Institut d'Estudis catalans- em vaig associar a aquesta convidat per ell.

Mai he deixat de ser membre de l'SCOT i he anat seguint sempre la seva canviant trajectòria per la seva transversalitat disciplinar –enginyeries de tota mena, dret, mediambient geologia arquitectura, economia, i un llarg etc.

Tampoc he abandonat mai els meus vincles amb el departament d'urbanisme de la UPC o altres de altres universitats com "*l'Ecole d'Architecture*" de Rennes, Bretanya, o el "*Institute of Urban and Regional Development*" de Berkley, California, sigui per participar en congressos, jornades o tribunals, sigui per realitzar alguns treballs com ho fou el comparatiu de costes metropolitanas entre Catalunya i Califòrnia.

1.8.- L'OBRA NO REEIXIDA O PENDENT

Si tornem la vista enrere veiem que, com en qualsevol historial professional d'aquest tipus, hi ha propostes que han reeixit i altres que no, sigui per que finalment han estat desestimades, sigui per que la seva promoció o lideratge ha canviat de mans o sigui perquè simplement estan aturades esperant d'una forma o una altra la recuperació econòmica en aquest sector.

1.8.1.- EL PLANEJAMENT NO REEIXIT.

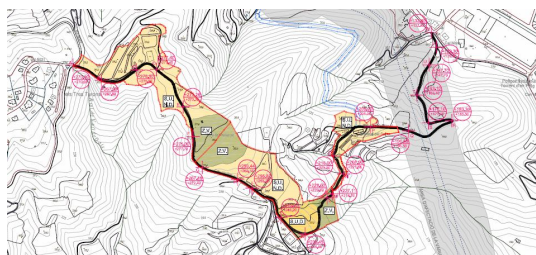
Com és lògic, és en el camp del planejament on més troben propostes que no han reeixit, almenys en la forma que jo les havia plantejat.

És el cas de , a Arenys de Mar, el desenvolupament dels sectors P-4 i P-5 del Rial Llarg., la Modificació Puntual de P.G.O. al sector P-27 –que, paradoxalment, justificava la si reeixida de la UASU 1 a Can Noé-.

Els Sectors residencials P-5 i P-4 al Rial Llarg.

A, Arenys de Munt, la proposta de un noi eix urbà d'equipaments al "Turó del Pollastre" per a la implantació d'un conjunt residencial geriàtric

Al Caldes d'Estrac, el pla i projecte per a la creació d'una Plaça Pública al seu centre urbà.

A Cardedeu, el desenvolupament dels sectors INDUSTRIAL P-15 "El Marital", del residencial P-17 "Can Canela", o del Residencial P-13 "Can Rovellat"

A l'Anoia, a Vilanova del Camí, el Sector Residencial 14 B i la Unitat d'Actuació en Sòl Urbà N° 6

sector 14.B a Vilanova del Camí

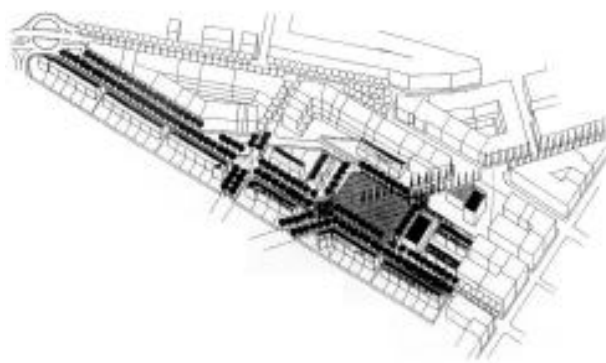
UASU 6

Al Baix Llobregat, la Modificació Puntual de P.G.M al Sector Formo-Undisa De Gavà o el Projecte de Compensació del Sector "Pujol I Tarragó" de Rubí

Sector Formo-Undisa de Gavà

Al Bergadà, a Casserres, el Sector Residencial A-1 i a La Selva, a Breda, la Unitat d'actuació del seu Sector Industrial

“Carretera De Les Aigües” de Cardedeu, a l'àmbit de l'Estació de Riells i Viabrea, i a l'antic Sector Residencial P-8 “Sa Clavella – Doedes” d'Arenys de Mar.

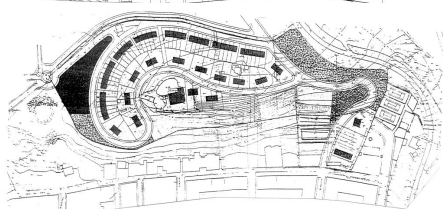
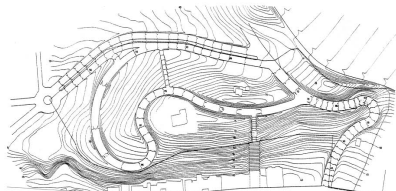
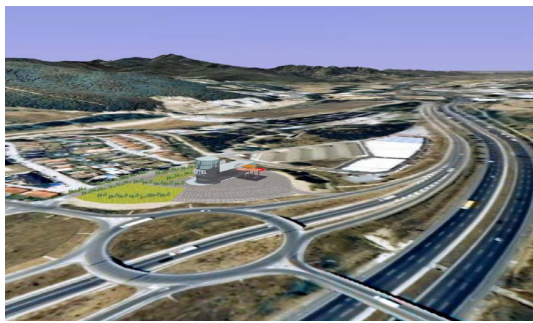
1.8.2.- EL PLANEJAMENT ATURAT

Però, no tot el nostre planejament no executat és perquè hagi estat desestimat o hagi canviat de mans amb altres criteris de promoció.

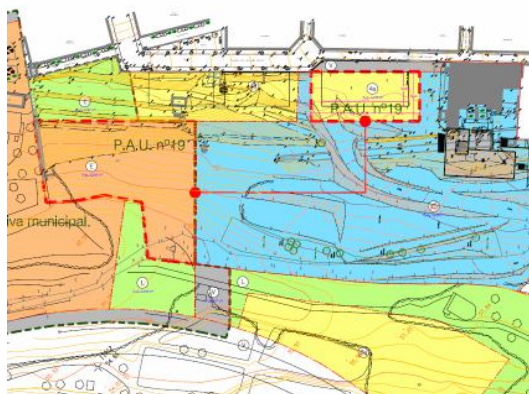
Hi ha sobre les taules del despatx, molt de planejament aturat per la crisi econòmica actual que, tard o d'hora acabarà reeixint.

És el cas de la U.A.S.U. 17 “Roca Humbert” amb el Sector P-4 “Riera De Les Planes” a La Batlloria - Sant Celoni -Vallés Oriental- de La Modificació Puntual al Sector Industrial “Can Sivil·la”. a Súria i Sant Mateu, del Bages, al Sector residencial “El Puig de Jorba, a l'anoia, del Sector B-2 “Puigdomi Nord” i de la Reurbanització al Sector “Camp De L'arpa – La Bolera” a Caldes De Montbui -Vallés Oriental- de la Unitat d'Actuació N° 15 de Llinars Del Vallès amb el Sector N° 25

Pla Parcial . Projecte de Parcel·lació i Projecte de Compensació del Sector P-8 d'Arenys de Mar.

Entre el planejament que actualment tenim sobre la taula a DAU SLP, que podem entendre que prové d'etapes anteriors, tenim el desenvolupament de les Unitat d'Actuació en Sòl Urbà de "Vil·la Betània" i de la Presentació, així com la UASU "el Cònsol" d'Arenys de Mar., la regularització del Sector Industrial P-18 "Can Boixadera" de Cardedeu o la Unitat d'Actuació del "Carrer Pons" d'Arenys de Munt

1.8.3.- ELS PROJECTES D'EDIFICACIÓ NO REALITZATS.

Qualsevol obra abans de ser realment realitzada ha passat per un procés de Estudis Previs, Avantprojectes i Projectes Alternatius segons el criteri de cada promotor que s'ha plantejat fer-la o simplement comercialitzar el solar.

A diferència del planejament, el projectes d'obra en correspondre a una ordenació urbanística prèviament aprovada, d'una forma o altra, s'acaben realitzant .

En el meu cas els projectes d'edificis no reeixits, quasi sempre ho son a causa de canvis en la promoció que han fet perdre l'encàrrec.

Això és així des d'aquells projectes de Poble Nou i Mollerussa de LC Arquitectes dels darrers anys 70, de les cases arrencades de Roda de Barà (Tarragona) dels 80, del projecte per a Destil·leries Ventura a La Roca del Vallès, dels 90, de l'edifici d'habitatges del Rial de Canals d'Arenys de Mar, o de l'edifici del carrer de St. Joaquim de Mataró tots ells ja de la dècada del 2000.

Projecte edifici St. Joaquim Mataró.

1.8.4.- ELS PROJECTES ATURATS PER LA CRISI

Hi ha altres projectes sobre la taula del despatx, aturats clarament per la crisi de 2008. És el cas de la rehabilitació de l'edifici Rambla Sta. Mònica de

Barcelona, de la casa del carrer Antoni Torrent, 46 d'Arenys de Mar o dels dos blocs d'habitatges del carrer de Joaquim Ruyra i de l'edifici Passeig Xifré, també d'Arenys de Mar

Projecte edifici Rambla Sta. Mònica 2008

Projecte edifici Joaquim Ruyra 2007

1.8.5.- PREPARATS PER A LA RECUPERACIÓ

La nostra experiència en gestió urbanística –portem quan cal des del planejament i els projectes de reparcel·lació i urbanització fins la administració, assessorament i secretaria de les Junes de Compensació- la hem començat a estendre cap em mon de l'edificació en veure des del principi de la crisi que la estructura de la figura tradicional del “promotor” va començar a grinyolar - amb l'anunci de la gran crisi bancària. que ens venia al damunt

En aquest sentit, davant la crisi, varem decidir intensificar la nostra oferta de gestió per seguir omplint els buits en matèria de gestió urbanística i immobiliària augmentats per tantes fallides d'empreses “promotores”

La resposta immobiliària davant la crisi de tants dels agents de de promoció amb que comptàvem –propietaris. polítics, administradors, advocats, etc.- ens va frenar i fer deixar sobre la taula moltes iniciatives clares i interessants que a mesura que els sector es vagi reactivant, caldrà reprendre junt amb les que mai s'han deixat aturar.

1.9.- CLOENDA

Es molt difícil treure conclusions de la trajectòria professional d'un mateix, més en casos com el meu que en no procedia del mon de l'arquitectura i ser de família modesta, el anar trobant fonts d'encàrrecs professional ha estat a voltes molt aleatori.

Però malgrat l'evident disparitat de la meva obra, ningú em podrà negar la meva persistència en donar-ho coherència. Es el cas de la reivindicació activa del bon historicisme i la seva minoritària vigència o de la defensa de arquitectura dita “vulgar” –la que entén la gent del carrer- davant l'arquitectura “d'autor” encara que no sempre hagi predicat amb l'exemple.

El que tampoc ningú em pot negar és que el meu exercici professional ha

estat –i segueix sent- sobre tot vocacional si bé tenint en compte que els meus sentiments humanistes han passat i passaran sempre pel davant.

Això explica el meu progressiu interès cap a temes socialment complexos com és ordenació del territori i la seva gestió..

També la intervenció en el patrimoni arquitectònic –especialment el religiós- m'ha servit per donar continuïtat als meus sentiments estètics d'infantesa.

En qualsevol cas, sempre he pensat i segueixo pensant que, un disseny –des del d'un objecte fins aj d'una ciutat- és bo o dolent amb independència de la seva grandària i del seu pressupost.

Arenys de Mar març de 2016.
